Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

20. juli 2017*

»Præjudiciel forelæggelse – motorkøretøjsansvarsforsikring – direktiv 72/166/EØF – artikel 3, stk. 1 – andet direktiv 84/5/EØF – artikel 2, stk. 1 – forsikringskontrakt indgået på grundlag af urigtige oplysninger om ejerskabet af køretøjet og identiteten af dets sædvanlige fører – forsikringstager – manglende økonomisk interesse i indgåelsen af denne kontrakt – forsikringskontraktens absolutte ugyldighed – retsvirkning over for skadelidte tredjemænd«

I sag C-287/16,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Supremo Tribunal de Justiça (øverste domstol, Portugal) ved afgørelse af 4. maj 2016, indgået til Domstolen den 23. maj 2016, i sagen

Fidelidade-Companhia de Seguros SA

mod

Caisse Suisse de Compensation,

Fundo de Garantia Automóvel,

Sandra Cristina Crystello Pinto Moreira Pereira,

Sandra Manuela Teixeira Gomes Seemann,

Catarina Ferreira Seemann,

José Batista Pereira,

Teresa Rosa Teixeira,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, E. Regan, og dommerne A. Arabadjiev (refererende dommer) og C.G. Fernlund,

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

* Processprog: portugisisk.

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– den portugisiske regering ved L. Inez Fernandes, M. Figueiredo og M. Rebelo, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved P. Costa de Oliveira og K.-Ph. Wojcik, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 72/166/EØF af 24. april 1972 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (EFT 1972 II, s. 345, herefter »første direktiv«), artikel 2, stk. 1, i Rådets andet direktiv 84/5/EØF af 30. december 1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (EFT 1984, L 8, s. 17, berigtiget i EFT 1984, L 43, s. 27, herefter »andet direktiv«) og artikel 1 i Rådets tredje direktiv 90/232/EØF af 14. maj 1990 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (EFT 1990, L 129, s. 33, herefter »tredje direktiv«).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem på den ene side Fidelidade-Companhia de Seguros SA, Caisse Suisse de Compensation og Fundo de Garantia Automóvel (motorkøretøjsgarantifonden) og på den anden side Sandra Cristina Crystello Pinto Moreira Pereira, Sandra Manuela Teixeira Gomes Seemann, Catarina Ferreira Seemann, José Batista Pereira og Teresa Rosa Teixeira vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt ovennævnte bestemmelser er forenelige med en national lovgivning, hvorefter en forsikringskontrakt, som er indgået på grundlag af urigtige oplysninger om ejerskabet af motorkøretøjet og køretøjets sædvanlige førers identitet, erklæres absolut ugyldig.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Første direktivs artikel 3, stk. 1, bestemmer:

»Hver medlemsstat træffer […] alle formålstjenlige foranstaltninger for at sikre, at erstatningsansvaret for køretøjer, der er hjemmehørende i det pågældende land, er dækket af en forsikring. Der træffes inden for rammerne af disse foranstaltninger bestemmelse om, hvilke skader der dækkes, samt om forsikringens nærmere indhold.«

4 Sjette og syvende betragtning til andet direktiv har følgende ordlyd:

»[D]et er nødvendigt at indføre bestemmelse om, at et organ skal garantere, at skadelidte opnår erstatning, dersom det køretøj, som har forårsaget uheldet, er uforsikret eller ukendt; uden at ændre de i medlemsstaterne gældende bestemmelser med hensyn til, om dette organs intervention skal tillægges subsidiær karakter eller ej, samt reglerne om indtræden i skadelidtes rettigheder, er det

vigtigt, at skadelidte i et sådant uheld kan rette direkte henvendelse til dette organ som første kontaktled; medlemsstaterne bør imidlertid have mulighed for i begrænset omfang at udelukke intervention fra organet, og i tilfælde af tingsskader forvoldt af et ukendt køretøj bør de under hensyn til den bestående risiko for svig kunne bestemme, at erstatningen for sådanne skader kan begrænses eller udelukkes.

[A]f hensyn til skadelidtes interesser bør virkningerne af en klausul om ansvarsfraskrivelse begrænses til forholdet mellem forsikringsselskabet og den for ulykken ansvarlige; dersom køretøjet er stjålet eller tilegnet ved vold, kan medlemsstaterne bestemme, at ovennævnte organ skal yde skadelidte erstatning.«

5 Andet direktivs artikel 1, stk. 4, fastsætter, at hver medlemsstat opretter eller godkender et organ, der mindst inden for den lovpligtige forsikrings grænser skal erstatte tingsskader og personskader, der forvoldes af et ukendt køretøj eller af et køretøj, for hvilket den lovpligtige forsikring ikke er tegnet (herefter »det nationale organ«). Tredje afsnit i denne bestemmelse har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne kan […] fra organets intervention udelukke personer, der frivilligt har taget plads i det skadevoldende køretøj, når garantifonden kan bevise, at de vidste, at dette ikke var forsikret.«

6 Andet direktivs artikel 2, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Ved gennemførelsen af artikel 3, stk. 1, i [første direktiv] skal de enkelte medlemsstater træffe passende foranstaltninger for at sikre, at enhver lovbestemmelse eller enhver klausul i en forsikringspolice, der er udstedt i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, i [første direktiv], og som bestemmer, at forsikringen ikke dækker nedenstående personers anvendelse af eller kørsel med køretøjet, ikke har nogen indvirkning på krav fra tredjemand, der lider skade ved et uheld:

– personer som hverken udtrykkeligt eller stiltiende har tilladelse hertil, eller

– personer, som ikke har et kørekort, der giver dem ret til at føre det pågældende køretøj, eller

– personer, som ikke efterlever retsforskrifterne vedrørende køretøjets tekniske og sikkerhedsmæssige stand.

Den i første led omhandlede bestemmelse eller klausul kan imidlertid gøres gældende over for personer, der frivilligt har taget plads i det skadevoldende køretøj, såfremt forsikringsselskabet kan bevise, at de vidste, at køretøjet var stjålet.

[…]«

7 Fjerde betragtning til tredje direktiv har følgende ordlyd:

»[D]er skal sikres personer, der lider skade ved uheld forvoldt af motorkøretøjer, ensartet behandling, uanset hvor i Fællesskabet uheldet finder sted.«

8 Dette direktivs artikel 1, stk. 1, bestemmer:

»Med forbehold af artikel 2, stk. 1, andet afsnit, i [andet direktiv] skal den i artikel 3, stk. 1, i [første direktiv] omhandlede forsikring dække ansvaret for personskader, der ved færdsel med et køretøj forvoldes på andre passagerer end føreren.«

Portugisisk ret

9 Første direktiv blev gennemført i portugisisk ret ved Decreto-Lei nº 522/85 – Seguro Obrigatório de Responsabilidade Civil Automóvel (lovdekret nr. 522/85 om lovpligtig motorkøretøjsansvarsforsikring) af 31. december 1985. Dette lovdekret, som ændret ved Decreto-Lei nº 72-A/2003 – Lei do Seguro Obrigatório (lovdekret nr. 72-A/2003 om lovpligtig ansvarsforsikring) af 14. april 2003, som var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten i hovedsagen (herefter »lovdekret nr. 522/85«), fastsætter i artikel 1, stk. 1, pligten til at forsikre et motorkøretøj til brug på land, således:

»Enhver person, som kan være civilretligt erstatningsansvarlig for økonomisk og ikke-økonomisk skade som følge af person- eller tingskade, som forvoldes tredjemand af et motorkøretøj til brug på land, dets påhængsvogne eller sættevogne, skal, for at disse køretøjer kan ibrugtages, være dækket af en forsikring, der omfatter dette ansvar, i henhold til bestemmelserne i nærværende lovdekret.«

10 Artikel 2 i lovdekret nr. 522/85 vedrørende pligtsubjekter for forsikring har følgende ordlyd:

»1 – Forsikringspligten påhviler køretøjets ejer, med undtagelse af de tilfælde, hvor der er tale om brugsret, salg med ejendomsforbehold eller leasing, hvor omtalte forpligtelse påhviler henholdsvis brugshaveren, erhververen eller leasingtageren.

2 – Hvis en hvilken som helst anden person tegner en forsikring for køretøjet i henhold til nærværende lov, træder den i stedet for de ovenfor nævnte personers forpligtelse, så længe forsikringen er gældende.

[…]«

11 Samme lovdekrets artikel 14 om, hvorvidt indsigelser kan gøres gældende over for skadelidte, bestemmer:

»Ud over de undtagelser eller ugyldighedsgrunde, der fastlægges i nærværende lovdekret, kan forsikringsselskabet kun gøre gældende over for de skadelidte, at kontrakten er ophørt i henhold til artikel 13, stk. 1, eller at den er ophævet eller annulleret i henhold til lovgivningen, såfremt dette har fundet sted forud for ulykkesdatoen.«

12 Den portugisiske handelslov behandler forsikringer i afsnit XV. Lovens artikel 428 og 429 er affattet som følger:

»Artikel 428 Den, på hvis vegne, der kan tegnes forsikring

Forsikringen kan tegnes i eget navn eller på vegne af en anden person.

1. Forsikringen er ugyldig, hvis den person, for hvem eller i hvis navn forsikringen er tegnet, ikke har en interesse i den forsikrede genstand.

2. Hvis det ikke i forsikringspolicen er angivet, at forsikringen er indgået for en andens regning, anses forsikringen for at være indgået for forsikringstegners regning.

[…]

Artikel 429 Forsikringens ugyldighed på grund af unøjagtigheder eller udeladelser

Enhver unøjagtig angivelse og enhver bevidst udeladelse af forhold eller omstændigheder, som er kendt af den forsikrede eller den, som tegner forsikringen, og som kunne have påvirket kontraktens eksistens eller dens vilkår, medfører forsikringens ugyldighed.

Eneste stykke. Såfremt den part, som har afgivet oplysningerne, har været i ond tro, kan forsikringsselskabet kræve præmien betalt.«

De faktiske omstændigheder i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

13 Den 20. maj 2004 fandt en trafikulykke sted, som involverede dels et motorkøretøj, der blev ført af José Manuel Teixeira Pereira og tilhørte Sandra Cristina Crystello Pinto Moreira Pereira, dels en motorcykel, der blev ført af dens ejer, Eric Seemann. Begge førere blev dræbt ved ulykken.

14 Den 11. januar 2010 anlagde Caisse Suisse de Compensation sag mod Fundo de Garantia Automóvel (motorkøretøjsgarantifonden) og Sandra Cristina Crystello Pinto Moreira Pereira med påstand om tilbagebetaling af et beløb på 285 980,54 EUR, som var udbetalt til familiemedlemmer til en af dets forsikrede, Eric Seemann.

15 De nævnte sagsøgte fremsatte indsigelse om, at de ikke kunne sagsøges, idet der på tidspunktet for ulykken forelå en gyldig forsikringskontrakt indgået med det i dag benævnte selskab Fidelidade-Companhia de Seguros, SA (herefter »forsikringsselskabet«), der dækkede motorkøretøjets erstatningsansvar. Efter at være blevet tilsagt som part i sagen gjorde dette selskab gældende, at ansvarsforsikringen for motorkøretøjer ikke var gyldig, fordi den, der havde tegnet denne forsikring, ved kontraktens indgåelse havde afgivet urigtige oplysninger om, at han var køretøjets ejer og sædvanlige fører.

16 Førsteinstansretten fandt, at forsikringskontrakten ikke var gyldig, og at denne manglende gyldighed kunne gøres gældende over for de skadelidte. I appelsagen fandt Tribunal da Relação do Porto (appeldomstolen i Porto, Portugal), at denne kontrakt ikke var gyldig, men at denne manglende gyldighed ikke kunne gøres gældende over for de skadelidte. Forsikringsselskabet iværksatte en revisionsanke til prøvelse af dommen afsagt af Tribunal da Relação do Porto (appeldomstolen i Porto) til Supremo Tribunal de Justiça (øverste domstol, Portugal), idet selskabet gjorde gældende, at den pågældende forsikringskontrakt var absolut ugyldig, og at denne ugyldighed kunne gøres gældende over for skadelidte Eric Seemann og Caisse Suisse de Compensation.

17 Med hensyn til fortolkningen af første, andet og tredje direktiv vedrørende motorkøretøjsforsikring finder den forelæggende ret, at der foreligger tvivl med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt forsikringskontraktens absolutte ugyldighed kan gøres gældende over for de skadelidte således som omhandlet i den portugisiske handelslovs artikel 428, stk. 1.

18 Der foreligger nemlig divergerende fortolkninger i retspraksis fra Supremo Tribunal de Justiça (øverste domstol). Den første linje i retspraksis har fundet, at forsikringskontrakten er absolut ugyldig, når forsikringstageren urigtigt har opgivet at være køretøjets ejer og sædvanlige fører, med det formål at opnå, at forsikringsselskabet indgår en kontrakt om ansvarsforsikring, og/eller at den er på gunstigere betingelser for den forsikrede. Den absolutte ugyldighed hviler navnlig på det forhold, at forsikringstageren ikke opfylder det juridiske krav om »interesse«, der er foreskrevet i den portugisiske handelslovs artikel 428, stk. 1. I henhold til artikel 14 i lovdekret nr. 522/85 kan den absolutte ugyldighed ifølge denne retning i retspraksis gøres gældende over for skadelidte. Denne tilgang tager hensyn til den omstændighed, at skadelidte fortsat er beskyttet via motorkøretøjsgarantifonden.

19 Ifølge den anden linje udgør den mulighed for, at kontrakten om lovpligtig ansvarsforsikring for motorkøretøjer indgås af en tredjemand, en undtagelse fra nævnte juridiske krav om forsikringstagerens »interesse«. Denne problemstilling skal følgelig løses i lyset af de specifikke regler om afgivelse af urigtige oplysninger ved indgåelse af forsikringskontrakter, hvilket kun kan sanktioneres med relativ ugyldighed, som ikke kan gøres gældende over for skadelidte.

20 På denne baggrund har Supremo Tribunal de Justiça (øverste domstol, Portugal) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er artikel 3, stk. 1, i [første direktiv], artikel 2, stk. 1, i [andet direktiv] og artikel 1 i [tredje direktiv] til hinder for en national lovgivning, hvorefter en forsikringskontrakt erklæres for absolut ugyldig som følge af afgivelse af urigtige oplysninger om ejerskabet af motorkøretøjet eller om køretøjets sædvanlige førers identitet, når den person, der har indgået kontrakten, ikke har en økonomisk interesse i køretøjets kørsel, og når parterne (forsikringstageren, ejeren og den sædvanlige fører) svigagtigt ønsker at opnå dækning for risici i forbindelse med kørsel i køretøjet ved: i) indgåelse af en kontrakt, som forsikringsselskabet ikke ville have indgået, hvis det kendte forsikringstagerens identitet, ii) betaling af en præmie, der er lavere, end den burde være i lyset af den sædvanlige førers alder?«

Om det præjudicielle spørgsmål

21 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om første direktivs artikel 3, stk. 1, andet direktivs artikel 2, stk. 1, og tredje direktivs artikel 1 skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, som medfører, at ugyldigheden af en ansvarsforsikring for motorkøretøjer, som følger af, at forsikringstageren har afgivet urigtige oprindelige oplysninger med hensyn til, hvem der er ejer og sædvanlig fører af det pågældende køretøj, eller af den omstændighed, at den person, for hvem eller i hvis navn forsikringen er tegnet, ikke havde en økonomisk interesse i indgåelsen af nævnte kontrakt, under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede kan gøres gældende over for skadelidte tredjemænd.

22 Det bemærkes, at det fremgår af præamblen til første og andet direktiv, at deres formål er dels at sikre den frie bevægelighed både for køretøjer, der er hjemmehørende på Den Europæiske Unions område, og for personer, der kører i dem, dels at sikre personer, der lider skade ved ulykker forvoldt af disse motorkøretøjer, ensartet behandling, uanset hvor i Unionen ulykken finder sted (dom af 23.10.2012, Marques Almeida, C-300/10, EU:C:2012:656, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

23 Første direktivs artikel 3, stk. 1, således som nærmere præciseret og suppleret i andet og tredje direktiv, pålægger således medlemsstaterne en forpligtelse til at sikre, at erstatningsansvaret for køretøjer, der er hjemmehørende i det pågældende land, er dækket af en forsikring, og angiver bl.a., hvilke typer skade og hvilke skadelidte tredjemænd forsikringen skal dække (dom af 1.12.2011, Churchill Insurance Company Limited og Evans, C-442/10, EU:C:2011:799, præmis 28).

24 Med hensyn til skadelidte tredjemænds rettigheder er første direktivs artikel 3, stk. 1, til hinder for, at motorkøretøjsansvarsforsikringsselskabet kan påberåbe sig lovbestemmelser eller aftaleklausuler til støtte for ikke at yde erstatning til tredjemænd, der lider skade ved et uheld forvoldt af et forsikret køretøj (dom af 1.12.2011, Churchill Insurance Company Limited og Evans, C-442/10, EU:C:2011:799, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

25 Domstolen har ligeledes fastslået, at andet direktivs artikel 2, stk. 1, første afsnit, alene understreger denne forpligtelse for så vidt angår lovbestemmelser eller aftaleklausuler i en forsikringspolice, der er omfattet af denne artikel, og som indebærer, at ansvarsforsikringen for motorkøretøjer ikke dækker de skader, som skadelidte tredjemænd har lidt som følge af, at et køretøj, der er forsikret, er anvendt eller blevet ført af personer, som ikke har tilladelse til at føre køretøjet, personer, som ikke har et kørekort,

eller personer, som ikke efterlever retsforskrifterne vedrørende køretøjets tekniske og sikkerhedsmæssige stand (dom af 1.12.2011, Churchill Insurance Company Limited og Evans, C-442/10, EU:C:2011:799, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

26 Som en undtagelse fra denne forpligtelse bestemmes det ganske vist i andet direktivs artikel 2, stk. 1, andet afsnit, at visse skadelidte vil kunne undtages fra forsikringsselskabets dækningspligt på grund af den situation, de selv har tilvejebragt, nemlig de personer, der frivilligt har taget plads i det skadevoldende køretøj, såfremt dette selskab kan bevise, at de vidste, at køretøjet var stjålet. Som Domstolen allerede har fastslået, kan andet direktivs artikel 2, stk. 1, første afsnit, imidlertid kun fraviges i denne særlige situation (dom af 1.12.2011, Churchill Insurance Company Limited og Evans, C-442/10, EU:C:2011:799, præmis 35).

27 Det må følgelig fastslås, at den omstændighed, at forsikringsselskabet har indgået denne kontrakt på grundlag af udeladelser og urigtige oplysninger fra forsikringstagerens side, ikke giver dette selskab mulighed for at påberåbe sig lovbestemmelser om kontraktens ugyldighed og gøre indsigelser gældende over for en skadelidt tredjemand for at fritage sig fra den forpligtelse, der følger af første direktivs artikel 3, stk. 1, til at yde sidstnævnte erstatning for et uheld forvoldt af det forsikrede køretøj.

28 Det samme gør sig gældende for så vidt angår den omstændighed, at forsikringstageren ikke er køretøjets sædvanlige fører.

29 Domstolen har således fastslået, at den omstændighed, at køretøjet føres af en person, der ikke er angivet i forsikringsaftalen for dette køretøj, ikke, henset navnlig til formålet med første, andet og tredje direktiv om beskyttelse af skadelidte i forbindelse med færdselsuheld, kan medføre, at et sådant køretøj ikke er forsikret som omhandlet i andet direktivs artikel 1, stk. 4, tredje afsnit (dom af 1.12.2011, Churchill Insurance Company Limited og Evans, C-442/10, EU:C:2011:799, præmis 40).

30 I denne forbindelse har den forelæggende ret anmodet Domstolen om at oplyse, om et forsikringsselskab, når der er tale om en løbende kontrakt om lovpligtig ansvarsforsikring for køretøjer og for at unddrage sig sin forpligtelse til at yde erstatning til tredjemand, der lider skade ved et uheld forvoldt af et forsikret køretøj, kan påberåbe sig en lovbestemmelse såsom den portugisiske handelslovs artikel 428, stk. 1, der foreskriver forsikringskontraktens ugyldighed, såfremt den person, for hvem eller i hvis navn forsikringen er tegnet, ikke har økonomisk interesse i indgåelsen af denne kontrakt.

31 Det skal bemærkes, at et sådant spørgsmål vedrører de lovmæssige betingelser for en forsikringsaftales gyldighed, hvilket ikke er reguleret af EU-retten, men af medlemsstaternes lovgivning.

32 Medlemsstaterne er dog forpligtet til at sikre, at det erstatningsansvar, der gælder i henhold til deres nationale ret, er dækket af en forsikring i overensstemmelse med bestemmelserne i de tre nævnte direktiver. Det fremgår ligeledes af Domstolens praksis, at medlemsstaterne skal udøve deres kompetence på dette område under overholdelse af EU-retten, og at de nationale bestemmelser om erstatning af skader som følge af trafikulykker ikke kan fratage første, andet og tredje direktiv deres effektive virkning (dom af 23.10.2012, Marques Almeida, C-300/10, EU:C:2012:656, præmis 30 og 31 og den deri nævnte retspraksis).

33 Som Europa-Kommissionen har anført, kan retten til erstatning for personer, der har lidt skade ved en ulykke, imidlertid påvirkes af betingelserne om forsikringskontraktens gyldighed såsom de almindelige bestemmelser, der er fastsat i den portugisiske handelslovs artikel 428, stk. 1, og artikel 429, første afsnit.

34 Sådanne bestemmelser kan således medføre, at der ikke ydes erstatning til skadelidte tredjemænd, og kan følgelig fratage de nævnte direktiver deres effektive virkning.

35 Denne konstatering kan ikke drages i tvivl af, at der foreligger en mulighed for, at motorkøretøjsgarantifonden udbetaler en erstatning til skadelidte. Det nationale organs intervention som omhandlet i andet direktivs artikel 1, stk. 4, skal nemlig udelukkende anses for en sidste udvej, der kun skal finde anvendelse i tilfælde, hvor skaderne forårsages af et køretøj, for hvilket den i første direktivs artikel 3, stk. 1, omhandlede lovpligtige forsikring ikke er tegnet, dvs. et køretøj, for hvilket der ikke forelå en forsikringsaftale. En sådan begrænsning skyldes det forhold, at denne bestemmelse, således som det er anført i denne doms præmis 23, pålægger hver medlemsstat at sikre, at enhver ejer eller ihændehaver af et køretøj, der er hjemmehørende i det pågældende land, med forbehold af de i sidstnævnte direktivs artikel 4 fastsatte undtagelser indgår en aftale med et forsikringsselskab for i det mindste inden for de i EU-retten fastsatte grænser at garantere sit erstatningsansvar for så vidt angår nævnte køretøj (jf. i denne retning dom af 11.7.2013, Csonka m.fl., C-409/11, EU:C:2013:512, præmis 30 og 31).

36 Som det er anført i denne doms præmis 29, kan den omstændighed, at et køretøj føres af en person, der ikke er angivet i forsikringsaftalen for dette køretøj, ikke medføre, at dette køretøj ikke er forsikret som omhandlet andet direktivs artikel 1, stk. 4, tredje afsnit.

37 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at første direktivs artikel 3, stk. 1, og andet direktivs artikel 2, stk. 1, skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, som medfører, at ugyldigheden af en ansvarsforsikring for motorkøretøjer, som følger af, at forsikringstageren har afgivet urigtige oprindelige oplysninger med hensyn til, hvem der er ejer og sædvanlig fører af det pågældende køretøj, eller af den omstændighed, at den person, for hvem eller i hvis navn forsikringen er tegnet, ikke havde en økonomisk interesse i indgåelsen af nævnte kontrakt, under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede kan gøres gældende over for skadelidte tredjemænd.

Sagsomkostninger

38 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Sjette Afdeling) for ret:

Artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 72/166/EØF af 24. april 1972 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse og artikel 2, stk. 1, i Rådets andet direktiv 84/5/EØF af 30. december 1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, som medfører, at ugyldigheden af en ansvarsforsikring for motorkøretøjer, som følger af, at forsikringstageren har afgivet urigtige oprindelige oplysninger med hensyn til, hvem der er ejer og sædvanlig fører af det pågældende køretøj, eller af den omstændighed, at den person, for hvem eller i hvis navn forsikringen er tegnet, ikke havde en økonomisk interesse i indgåelsen af nævnte kontrakt, under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede kan gøres gældende over for skadelidte tredjemænd.

Underskrifter